

Engedd, meséljek neked, bár nincs időd rám, tudom, merev gondolataid átítatja az unalom. Pedig lenni kell valami zavaró tényezőnek, mi szép, fényes, helyet kínál a tépelődésnek. Annyi millió más közeg formál gyönyörűséget, nem akarsz megérezni milyen, ha csak ülsz, én meg mesélek?

Vesztett históriák formálják azokat, kik elnyugodva is, szemüket használva merednek csak arra az egy pontra, hol érzelmek kavalkád csiklandozza; felelőség nélkül hozzávághatja véleményét cenzúrázatlan. Te ne tedd!

Engedd magadhoz hangjaim simogatását, fehér oldalon fekete betűkből lestem ki lelkek orvoslását. A mindennapok folytonossága „kell”, „muszáj”, „feladat” címszavakkal segítenek eljutni ahhoz, mi pénz, siker, megbecsülés, de magadról megfeledkeztél!

Nevetni, szeretni, megpihenni csak úgy lehet, ha látsz a szíveddel, lelkeddel, a leírt szövegre rábólintasz, mert megfogalmazta mindazt mi benned van érintetlenül. Akarsz, ha csepegős is; élni tanít; szánj időt rá meghallgatni.

Nem bántani, olvasni akarsz neked, világról, mely úgy kerek, ha görgeted és megismered az ismeretlent. Azok kik átérték, papírra vetették neked hagyták hátra, hogy elmerengjél. Ilyenkor előbújik mindenből a jó, s ha akkor tennének valamit, maradandót, nem vészne ennyi minden kárba, időpocsékolásra.

Hunyd le szemed, mert mesélek neked: történetet, regényrészletet. Hallgasd, kérlek és rakd mélyre; ki tudja, holnap már miről mesélek.

Ha megállsz és körül nézel, egy pillanatra, ismételd: „élek”, s az illetékes meghallja. Fényesedni, tágulni fog a tér, s ki ugrik belőled a remény. Kézen ragad; hadd vigyen. Ne ellenkezz; lépj tovább! Meséld el...